6

சுவர்

ராஜேஷ்குமார் விட்டத்தில் எதையோ தேடியபடி 'லெதர்' சோபாவில் தலையைச் சாய்த்து அமர்ந்திருந்தான். அவன் மிகவும் பிரயாசைப்பட்டு மறைக்கப்பார்த்த வயதும், அதன் இயல்பான தளர்ச்சியும் ஓர் இரவின் தூக்கம் நழுவியதில் திரை கிழிந்து போன மாதிரி எட்டிப் பார்த்தன. முகத்தில் லேசான உப்புசமும், கண் களுக்கடியில் கரிய திட்டும்.

அவன் ஆயாசத்துடன் விட்டத்திலிருந்து பார்வையை எடுக்காமலே கன்னங்களைத் தேய்த்து விட்டுக் கொண்டான்.

இன்றைக்கு மசாஜுக்குப் போக வேண்டும். நன்றாக எண்ணெயை நீவி விட்டுக்கொண்டு 'ஸானா' ஆவிக் குளியலில் முங்கி வந்தால் பத்து வயது குறையும்.

விட்டத்திலிருந்து பார்வையை அகற்றிக் கீழிறக்கிய போது, முழுவதும் நிலைக் கண்ணாடியாகவே இருந்த எதிர்ச் சுவரில் அவனுடைய பிம்பம் தெரிந்தது. அவன் கலவரத்துடன் பார்வையைத் திருப்பிக் கொண்டான். அந்த விஸ்தாரமான அறையில் மூலையில் பிரம்மாண்டமாய் நின்ற அவனது 'ஸினிமா கட் அவுட்' பிம்பம் தெம்பை அளித்தது.

''இது என்ன? எந்தச் சினிமாப் பத்திரிகையைத் திறந்தாலும் சந்திரகாந்துடைய போட்டோவாவே இருக்கு! ஒரே பப்ளிஸிட்டியா இருக்கு!''

ரமா அங்கே உட்கார்ந்திருப்பதை அவன் அப்போதுதான் கவனித்தான். எரிச்சலுடன் சொன்னான்.

''காசு குடுத்து எழுதச் சொன்னா எந்தப் பத்திரிகைக்காரன் எழுத மாட்டான்?''

அவன் பேசியது காதில் விழாத மாதிரி ரமா, பத்திரிகை யிலேயே கண்ணாக இருந்தாள்.

''நல்லாத்தான் இருக்கான் ஆளு: வடக்கத்திக்காரன் மாதிரி நல்ல நிறம் வேறே!''

''வெறும் அழகு போதுமா? திறமை வேண்டாம்?''

ரமா சட்டென்று அவனை நிமிர்ந்து பார்த்தாள். புன்னகை செய்தாள்.

''சமீபத்தில் வந்த படத்திலே அவன் ரொம்ப நல்லா நடிச்சிருக்கிறதா எல்லாரும் சொல்றாங்க.''

''அதெல்லாம் வெறும் விளம்பரம், அதான் சொன்னேனே காசு கொடுத்து...!''

''உங்களுக்குப் பொறாமை.''

அவனுக்கு ஆத்திரம் கிளம்பிற்று.

''நான் எதுக்கு பொறாமைப்படணும், நேத்து முளைச்சவனைப் பார்த்து, என்னுடைய மார்க்கெட்டைப் பத்தி இன்னும் பதினைஞ்சு வருஷத்துக்கு கவலையில்லே.''

அவன் தொடர்ந்தான்.

''பொறாமை எனக்கில்லே உனக்குத் தான். நான் எந்த ஹீரோ யினோட நடிச்சாலும் பொறாமை. வேறு பொண்ணைப் பார்த்துச் சிரிச்சாப் பொறாமை. எனக்கு அந்தக் குறுகிய மனசு கெடையாது நீ

வேறு ஆணோடு உறவு வச்சிட்டிருந்தாலும் நான் ஒண்ணும் நெனைக்க மாட்டேன்.''

அவள் கண்களில் நீர் திரையிட்டது.

''நான் அப்படிப் போயி நீங்க அதைப் பொருட்படுத் தல்லேன்னா அதுக்கு ஒரே ஒரு அர்த்தந்தான் இருக்க முடியும் ராஜேஷ்.''

அவள் மேற்கொண்டு எதுவும் விளக்காமல் விருவிருவென்று மாடிப்படி ஏற ஆரம்பித்தாள்.

''என்ன அர்த்தம்?''

''என் மேலே உங்களுக்குப் பிடிப்பும் பிரியமும் இல்லேன்னு அர்த்தம். என்னை மூணாம் மனுஷியாப் பாவிக்கிறீங்கன்னு அர்த்தம்.''

கோபப்படக்கூட அலுத்துப்போய் அவன் கண்களை மூடிக் கொண்டான். குழந்தையைச் சீண்டிவிட்டு அழவிட்ட திருப்திக் கிடையில் லேசாக ஓர் அனுதாபமும் சுரந்தது. 'இவளாக இருக்கக் கொண்டு நமது ஆட்டத்தை எல்லாம் சகித்துக்கொண்டு இருந்து வருகிறாள். ஆ! இந்த மாநிலத்து ஸூபர் ஸ்டாருடன் இருக்கக் கசக்குமோ?''

இருபது வருஷங்களாக, ஒரு நாள் கூட ஓய்வில்லாமல் நடித்து வந்திருக்கிறோம். இப்பொழுதுதான் ரெண்டு மூன்று மாசங்களாக ஒரு புதிய சூழல் உருவாவதை உணர முடிகிறது. காரணம் புரியாமல் ஒப்பந்தங்கள் நழுவிக் கொண்டிருக்கின்றன.

மேஜை மேல் இருந்த பத்திரிகையில் அந்த நேற்று முளைத்த வனின் முகம் பளிச்சென்று சிரித்தது.

கண்ணாடிக் கதவுகளுக்கப்பால் வாசலில் ஒரு கார் வந்து நிற்பது தெரிந்தது. அவன் சட்டென்று தலைமயிரைக் கோதிவிட்டு முகத்தை நீவி இயல்பாக வைத்துக் கொண்டான்.

அவனுக்கு அறிமுகம் இல்லாத இரண்டு மூன்று பேர் உள்ளே நுழைந்தார்கள். புதிய தயாரிப்பாளர்களாக இருக்கலாம் என்று இருப்பிடத்தை விட்டு எழுந்திருக்காமலேயே, ''யாரு?'' என்றான்.

''நாங்கள் எதிர்க்கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள். உங்க உதவி வேணும்.''

இவன் லேசான விறைப்புடன் ''நான் அரசியல் விவகாரங் கள்லே புகுந்தக்கறதில்லையே. எந்தக்கட்சியிலேயும் இல்லையே!'' என்றான்.

''இது அரசியல் இல்லே. உங்களை எங்கக் கட்சியிலே சேரவும் சொல்லல்லே. இந்த மாநிலத்தைச் சேர்ந்த ஒவ்வொரு பிரஜையோட தன்மானத்துக்கும் ஏற்பட்டுப் போன அபாயத்துக்காக நாங்க கவலைப்படறோம். அதற்காக ஒரு மாபெரும் இயக்கத்தைத் தொடங்க இருக்கிறோம். நீங்கள் இந்த மாநிலத்துச் சிறந்த நடிகர். மக்கள் மனத்தில் நிரந்தரமான இடம் புடிச்சுக் கொண்டிருக்கிற சினிமா நட்சத்திரம். உங்களுடைய ஒத்துழைப்பு இருந்தால் எங்க இயக்கம் வலுவடையும்.''

அவர்களது புகழ்ச்சி, கிளுகிளுப்பைத் தந்தது. ஆனால் தலையும் புரியவில்லை; காலும் புரியவில்லை.

''எனக்குப் புரியல்லே!''

''விளக்கமாகச் சொல்கிறோம். வரவர நம்ம மாநிலம் நமக்குச் சொந்தமானதுதானா என்கிற சந்தேகம் வந்துவிட்டது. ஒவ்வொரு தெருவிலேயும் அந்நிய மாநிலத்தவன் வந்து உட்கார்ந்திருக்கான். இடம் குடுத்தது தப்பாப் போயிட்டது. எல்லா வேலை வாய்ப்பையும் தட்டிக்கறான். இங்கிலீஷ் ஒண்ணு தெரிந்தால் போதும் என்கிற தைரியத்திலே எல்லாத் துறையிலேயும் நம்மைப் பின்னுக்குத் தள்ளிட்டு நகர்ந்துக்கறான், அதனாலே...''

இதில் நுழைவது எந்தவகையில் தனக்கு லாபம் என்கிற அலட்சியத்துடன் அவன் சொன்னான்.

''நீங்க சொல்றதெல்லாம் உண்மையா இருக்கலாம். ஆனா இதிலெல்லாம் நான் எதுக்குங்க கலந்துக்கணும்?''

''நீங்களும் இந்த மாநிலத்துப் பிரஜை என்கிற காரணந்தான். சினிமாத் துறையையே எடுத்துக் கொள்ளுங்களேன். அந்நிய மாநிலத்தான் உங்கள் வாய்ப்பை எல்லாம் தட்டிக்க ஆரம்பிச் சுட்டதாக் கேள்விப்படறோம்.''

அவன் நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தான்.

''யாரைச் சொல்றிங்க?''

''சந்திரகாந்துன்னு பேராமே.''

சுருசுருவென்று கிளம்பிய பொறாமைப் பொறியை அமுக்கிய படி, ''கலை உலகத்திலே இந்த மாதிரி அடிக்கடி நடக்கிறது சகஜம். இந்தச் சலசலப்புக்கெல்லாம் நான் கவலைப் படல்லே!'' என்றான்.

''நாங்க கவலைப் படறோம். இது சில்லறை விஷயம் இல்லை. முக்கியமான விஷயம். நாம் பேசாமல் இருந்துவிட்டோமானால் நமக்கு நம் மாநிலத்திலேயே இருக்க இடம் கெடைக்காது.''

அவன் சில வினாடிகள் பேசாமலிருந்து சந்தேகத்துடன் கேட்டான்!

''இதுக்காக என்ன செய்யப் போறீங்க?''

''அறிக்கைகள், கோரிக்கைகள் அனுப்பப்போகிறோம், அரசாங்கத்துக்கு. நம் மாநிலத்து ஆட்களுக்குத்தான் முதல் வேலை வாய்ப்பு. கல்லூரியில் இடம் கிடைக்க வேண்டும். நமது பாஷை தெரிந்த அந்நியர்களுக்கே வேலை வாய்ப்பளிக்க வேண்டும். நமது பாஷைதான்...''

''நான் இதிலே நுழையறதினாலே என்ன லாபம்னு பார்க்கறேன்.''

''நம்ம ரெண்டு பேருக்குமே விளம்பரம் கிடைக்கும். கூட்டத்திலே நீங்க பேசப் போறீங்கன்னா நெறையக் கூட்டம் வரும். நெறையப் பேர் நம்ம பேச்சைக் கேட்டாங்கன்னா நமக்குப் பலம் சேரும். நகரத்து முக்கியமான பெரிய தெருக்கள்லே உங்களுடைய முழு உருவச் சித்திரங்கள் வெக்கறோம்.''

அவன் கண்ணை மூடியபடி சில விநாடிகள் யோசனையில் இருந்தான். அந்தப் பொடியன் சந்திரகாந்த் இந்த மாநிலத்தைச் சேர்ந்தவன் இல்லை என்கிற விஷயம் தனக்குச் சாதகமானது என எண்ணினான்.

''நீங்க இத்தனை தூரம் வந்து சொல்றதினாலே சரிங்கலாம்னு நெனைக்கிறேன். இதனால அரசாங்கத்துக்கும் எனக்கும் ஏதோ லடாய்னு ஆயிடக்கூடாது. அரசியலுக்கும் எனக்கும் ரொம்பத் தூரம்.''

''நீங்க கவலையேப் பட வேண்டாம். உங்களுக்கிருக்கிற புகழுக்கு அரசாங்கம் ஒண்ணும் செஞ்சுக்க முடியாது. உங்க பேரைப் பார்த்து மக்கள் தன்னாலே இந்தப் பிரச்சனைக்குத் தங்கள் ஆதரவைக் குடுப்பாங்க. நிச்சயமா அரசு எங்க கோரிக்கையை ஆதரிக்க வேண்டிய நிலை ஏற்படும்.''

''சரி, பார்க்கறேன். என்னுடைய 'கால்ஷீட்டு'களைப் பார்த்து எப்ப நேரம் கிடைக்கும்னு சொல்றேன்.''

''நீங்கள் ஒன்றிரண்டு நாட்கள் ஒதுக்கினால் போதும். எல்லா ஏற்பாடுகளையும் நாங்க கவனிச்சுக் கொள்கிறோம்.''

அவர்கள் கிளம்பிப் போனதும், ஒரு லேசான திருப்தி ஏற்பட்டது. மேஜை மேல் தெரிந்த சந்திரகாந்தின் முகத்தைப் பார்த்த அவன் ஏளனமாகச் சிரித்தான்.

''இனிமேல் பார். எல்லாத் தயாரிப்பாளர்களும் என் வீட்டு வாசல்லே நிக்கப்போறாங்க. மடத்தைப் பிடுங்கினாச் சும்மா இருப்பேனா?''

''யார் வந்திருந்தது? தயாரிப்பாளர்களா?'' சற்று முன் ஏற்பட்ட மனத் தாங்கலை முற்றும் மறந்த மாதிரி ரமா காணப்பட்டாள்.

''இல்லே; அரசியல்வாதிகள்!''

''என்ன விஷயம்?''

அவன் சொன்னான்.

அவள் கவலையுடன் அவனைப் பார்த்தாள். ''நீங்க எதுக்கு இதிலெல்லாம் மாட்டிக்கிறீங்க? இந்த மாதிரி கூட்டங்களுக்கெல்லாம் நடிகர்கள் போனா அடிதடி சண்டைதான் ஏற்படும்.''

''நீ இதிலெல்லாம் தலையிட வேண்டியதில்லை. நீ பேசாமல் இரு.''

''நான் தலையிடல்லே, அரசியல்வாதிங்ககூடக் கூட்டுச் சேர்றது ஆபத்து. கலைஞர்கள்லாம் இப்படிப் பிரிவினை பேசறது தப்பு. மத்த பாஷைத் தயாரிப்பாளர்கள் தயவு உங்களுக்குத் தேவை யில்லையா?''

''உன் அபிப்பிராயத்தை நான் கேக்கல்லே.''

இவள் கழுத்தை நெறித்தால் என்ன என்று அவனுக்கு ஆத்திரம் ஏற்பட்டது. யாருமே அவன் மனசு கோணும் படியாகப் பேசத் துணிந்ததில்லை. இவள் ஒருத்திதான் பேசுகிறாள், மனைவி என்ற உரிமையில்.

உடம்பை நீவிவிட ஆள் வந்தான். அவன் சட்டென்று அடங்கினான்.

அந்த அரசியல்வாதிகள் அடிக்கடி வந்தார்கள். நிறைய அச்சடித்த காகிதங்களைக் கொடுத்த வண்ணம் இருந்தார்கள். அவற்றை யெல்லாம் படிக்க அவனுக்குப் பொறுமை இல்லை.

பதினைந்தே நாட்களில் அரசியலில் தான் தலை குப்புற விழுந்தது புரியாமல் அவன் மாறுபட்ட மனிதனாகிப் போனான்.

அன்று காலையிலிருந்து அவன் பதற்ற நிலையில் இருந்தான். அன்று மாலை நடக்கவிருந்த மாபெரும் கூட்டத்தைப் பற்றி அறிவிப்பு எல்லாப் பத்திரிகைகளிலும் இருப்பதைத் திருப்தியுடன் கவனித்தான்.

ரமா கொஞ்சம் நாட்களாக அதிகம் எதுவும் பேசாமல் மௌனம் சாதிப்பது லேசாக உறுத்திற்று. இன்றும் அவள் பேப்பரை ஒரு நோட்டம் விட்டுப் பேசாமல் தன் அலுவலைக் கவனிக்க ஆரம்பித்தது அவனுக்கு ஏமாற்றமும், ஆத்திரமும் அளித்தது.

''இன்னிக்குக் கூட்டத்துக்கு வர்றியா?''

''வரல்லே. வந்தா உங்க கொள்கையை நான் ஆதரிக்கிறேன்னு ஆகும்.''

இவள் ஏன் இப்படி வெட்டொன்று துண்டு இரண்டாகப் பேசுகிறாள் என்கிற எரிச்சல் அவனுக்கு.

''ரொம்ப ஆழமான பிரச்னை இது. புரிஞ்ச மாதிரி பேசாதே. நீ வரலேன்னா ஒண்ணும் பெரிய நஷ்டமில்லே, ஜனங்க என்னைப் பார்க்க, என் பேச்சைக் கேட்கத்தான் வராங்க. உன்னை இல்லை.''

அவள் தன்னை மறந்து சிரித்தாள். அவனுக்கு மகா ஆத்திரம் வந்தது. ''இதுக்கு என்ன சிரிப்பு?''

அவள் அடங்கிப் போனாள்.

''ஒண்ணுமில்லே. ஜனங்க வரது உங்களைப் பார்க்க. நீங்க போறதும் நீங்க இன்னும் பெரிய ஆளுன்னு காண்பிச்சுக்க. மூலைக்கு மூலை இருக்கிற அந்தப் பிரம்மாண்டமான போஸ்டர்களைப் பார்த்தா எனக்கே திகைச்சுப் போறது. இதிலே கொள்கையும் ரசனையும் எங்கேருந்து வந்தது?''

''உனக்கு இதெல்லாம் புரியாது. பேசாம இரு.''

இவன் திரும்பி வர முடியாத தூரத்துக்குப் போய் விட்டான் என்ற அயாசத்துடன் அவள் பேசாமல் இருந்தாள். பிறகு திடீரென்று நினைவுக்கு வந்தவள் போல் சொன்னாள். ''நேத்து ஹைதராபாத்திலிருந்து தயாரிப்பாளர் நஞ்சுண்டராவ் போன் பண்ணினார். அவருடைய அடுத்த படத்துக்கு உங்களை 'புக்' செய்யணும்னு யோசனையாம்.''

அவனுக்குச் சட்டென்று அகமும், முகமும் மலர்ந்து போயின.

''ஆனா அரசியல் விஷயங்களுக்கு நடுவிலே நேரம் கெடைக்குமான்னு கேட்டார். நாளைக்கு மறுபடி போன் பண்ணச் சொன்னேன்.''

''நானும் என் பி.ஏ.வும் இல்லாத சமயத்திலே போன் வந்தா அரசியலுக்கும் இதுக்கும் சம்பந்தமில்லேன்னு சொல்லு.''

அவளுக்கு மறுபடி சிரிப்பு வந்தது.

தன் வார்த்தைகளின் அசம்பாவிதத்தைத் தானே உணர்ந்தவன் போல் அவன் அவள் பார்வையைத் தவிர்த்தான். அன்றைக்குக் கவனிக்க வேண்டிய எத்தனையோ விஷயங்களில் மூழ்கிப் போனான்.

அன்று மாலை மிகப் பெரிய ஆரவாரத்துடன் அவன் ரசிகர்கள் புடைசூழ அரசியல்வாதிகள் மாலை சூட்டக்கிளம்பிய போது மிகப் பெருமையாக இருந்தது. கேரளத்துச் சமையல்காரரும் நேபாளக் கூர்க்காவும் காரியதரிசி தமிழ்ப் பெண்ணும் குழப்பத்துடன் ஒட்டாமல் நிற்கையில் அவன் தன்னுள் மூழ்கிப் போனவனாய் அவர்களைப் பார்த்துப் புன்னகை செய்தபடி ஊர்வலம் கிளம்பினான்.

வழிநெடுக இருந்த ஜனத்திரளைக் கிழித்துக்கொண்டு அவனுடைய கார் போவதற்குள் போதும் போதும் என்றாயிற்று.

எங்கே திரும்பினாலும் தோரணங்கள். வாசகங்கள்.

''நமது பூமி நமக்கே! அந்நியனை வெளியேற்று!''

கூட்டத்தைப் பார்த்துப் பக்கத்திலிருந்த அரசியல்வாதி பெருமையுடன் சொன்னார்:

''நம்ம கொள்கைக்குப் பெரிய ஆதரவு கெடைக்கப் போறது பாருங்கள். அரசு நம்ம கோரிக்கையை ஒத்துக்கொண்டே ஆகணும். இல்லே, வர எலெக்ஷன்லே தோத்துப்போகும்.''

அவனுக்குச் சம்பந்தம் இல்லாமல் ரமாவின் வார்த்தைகள் நினைவுக்கு வந்தன. ''இதிலே கொள்கையும் ரசனையும் எங்கே வந்தது?''

அவனுக்கு ஒரே விநாடி, இவர்களுக்கும் தனக்கும் அதிக வித்தியாசம் இல்லை என்று தோன்றிற்று. ஒவ்வொருத்தனுக்கும் எந்த வகையிலோ தனது முக்கியத்துவத்தை நிலை நிறுத்தக் கூட்டப்பட்ட கூட்டம்.

அவன் அந்த ஜனத்திரளைப் பார்த்தான். உச்சி வெயிலில் வியர்த்துப்போய் நின்றது கூட்டம்.

'எதை எதிர்பார்த்து இவர்கள் வந்திருக்கிறார்கள்? இந்தக் கூட்டம் எதற்குக் கூடுகிறது? இவர்களுக்கு அதைப்பற்றி ஏதும் தெரியுமா? இந்த மேடையில் இருப்பவர்கள் எல்லாம் தங்களுக்கு நல்லதைச் செய்யப்போகிறவர்கள் என்று அவர்கள் நம்புகிறார்களா?'

அவன் சட்டென்று தன்னை நிலைப்படுத்திக் கொண்டான். 'ஓ, இவர்கள் எல்லாம் என்னைப் பார்க்க வந்தவர்கள். என்னுடைய ரசிகர்கள். இங்கே கூட்டத்தைச் சேர்க்கத்தான் நான் வரவழைக்கப் பட்டிருக்கிறேன். அரசியல்வாதிகளின் தூண்டில்.'

''ஹலோ! ஹலோ!''

மைக் சரிபார்க்க ஓர் ஆள் வந்து நின்றான். பிறகு அவனைப் பார்த்து வெட்கத்துடன் புன்னகை செய்து, ''மை ஆப்கா, ஃபான் ஹூம் ஸாப்!'' (நான் உங்கள் விசிறி) என்றான்.

அவன் தனது வழக்கமான புன்னகையுடன், ''ஷுக்ரியா'' என்றான்.

கூட்டம் ஆரம்பிக்க இன்னும் ஐந்து நிமிடங்களே இருந்தன.

ஒலி பெருக்கியைச் சரிபார்த்தபடி ஆட்கள் நின்றிருந்தார்கள்.

''மாதவன்!''

''எந்தா?''

''கிருஷ்ணங்குட்டி எவிடே''

''இவிடே இல்லில்லோ.''

அவன் கவனிக்கிறானோ என்கிறபார்வை. வெட்கப் புன்னகை, ''இவர்கள் எல்லாரும் எனக்காக வந்திருக்கிறார்கள்!'' அவன் பெருமிதத்துடன் தனக்குள் மூழ்கிக் போனவனாக உட்கார்ந்திருக்கையில் கூட்டம் ஆரம்பித்தது. ஒவ்வொருத்தராகப் பேசி முடித்துக் கடைசியில் அவன் மைக்கின் முன் நின்ற போது கூட்டம் பெரிய கரகோஷம் செய்தது.

அவன் பதினைந்து நாள்களாக அந்த அரசியல் வாதிகள் எழுதிக் கொடுதத்து மனனம் செய்திருந்த சொற்பொழிவைச் சினிமா வசனம் ஒப்புவிக்கிற மாதிரி எந்தவிதப் பாதிப்பும் இல்லாமல் பேசினான்.

''நம்ம தோட்டத்திலே விளையும் பயிர் நம்ம உபயோகத்துக்குக் கெடைக்கல்லையானால் அந்தப் பயிரைச் சூறையாடுவது யார் என்று பார்ப்போம்'' கரேகோஷம் வானைப் பிளந்தது.

''உங்கள் பிள்ளை சோறில்லாமல் நிற்கிறான்னென்றால் உங்கள் விருந்தாளி, ஆக்கிய சோற்றையெல்லாம் தின்றுவிட்டான், என்று அர்த்தம். இன்னமும் அந்த விருந்தாளியை உபசரிக்க வேண்டுமா?''

கூட்டத்தின் உற்சாகம் கரை புரண்டு போயிற்று. அடுத்த அரைமணி நேரத்துக்கு அதில் அவன் நீந்தினான்.

திடீரென்று கூட்டத்தின் மத்தியில் ஏதோ கூக்குரல் கேட்டது. தொடர்ந்து பல திசைகளில் பல குரல்கள்! அவன் குழப்பத்துடன் பார்த்தான். உட்கார்ந்திருந்த கூட்டம் எழுந்தது. கற்கள் சில மேடையை நோக்கிப் பாய்ந்தன.

''ஏய்? அவனை அடி! அந்த மைக் ஆள் நம்ம ஜனம் இல்லே. அதோ பார்! அவன் மலையாளத்தான் அடிடா! இவன் தெலுங்கு! இவனை நொறுக்கு!''

சமுத்திர அலை மாதிரி பாய்ந்த ஜனநெரிசலில் பாதிக் கூட்டம் கலவரத்துடன், பெரிய சத்தத்துடன் இங்குமங்கும் ஓடிற்று. மேடையில் இருந்தவர்கள் திகைத்துப் போய் நின்று பிறகு சட்டென்று தங்களுடைய பாதுகாப்புக்கு விரைந்தார்கள். அவனை யாரோ கையைப் பிடித்து இழுத்துக் கொண்டு நடந்தார்கள்.

''ஹேய் ராஜேஷ் குமார்!''

யார் யாரோ அவன் மேல் மோதினார்கள். சட்டையைப் பிடித்து இழுத்தார்கள். அவன் கவனமாக வாரிய மயிரைப் பிடித்து இழுத்தார்கள். அவனுக்குப் பீதியில் மார்பு படபடத்தது.

'இவர்கள் என் ரசிகர்கள்!' அலையோடு அலையாய் அவன் காரை அடைந்தபோது அவன் அதிர்ந்துபோனான். அவனுடைய தமிழ் டிரைவரை அடித்துப் போட்டிருந்தார்கள்.

அவன் பீதியுடன் தன்னுடன் வந்தவர்களைப் பார்த்தான்.

''இது என்ன இத்தனை விபரீதமாகப் போயிட்டது?''

அவர்கள் அவன் முதுகைத் தட்டினார்கள்.

''கவலைப்படாதீர்கள். இதெல்லாம் நல்லதுக்குத்தான். இந்தக் கலாட்டாவெல்லாம் நம்ம வெற்றிக்கு அறிகுறி.''

அவனுக்குச் சுர்ரென்று ஆத்திரம் வந்தது.

''என் டிரைவர் செத்துக்கிட்டிருக்கான் ஐயா! முதல்ல ஆஸ்பத்திரிக்கு எடுத்துப் போகணும்.''

''போகலாம். கவலைப்படாதீங்க.''

இவர்களும் இவர்களது நிதானமும்! ஆஸ்பத்திரிக்குப் போய்ச் சேரவே ஒரு மணி நேரம் ஆகிவிட்டது.

அவன் அடிக்கடி டிரைவரின் மூக்கருகில் கை வைத்துச் சுவாசம் இருக்கிறதா என்று பார்த்தான்.

ராமசாமி எத்தனை நல்லவன்! அவனுக்குத் துக்கம் குமுறிக் கொண்டு வந்தது. 'பதினைந்து வருஷமாக என்னுடன் இருக்கிறான்,

அவன் புதிய கலவரத்துடன் சுற்றிலும் பார்த்தான்.

ஜனக் கும்பலின் ஆக்கிரோஷமும் வெறியும் நம்பமுடியாதவையாக இருந்தன. 'என்ன அசுரத்தனம் இது? யோசனை இல்லாமல் நாம் ஒப்புவித்த வார்த்தைகளுக்கு இத்தனை சக்தி இருக்குமா? நமக்குத் தெரியாமல் யாராவது வேண்டுமென்றே கிளப்பியிருப்பார்களா?'

ராமசாமியின் நிலை நிரம்ப அபாயகரமானது என்கிற டாக்டரின் வார்த்தைகளைக் கேட்டு வீட்டுக்குச் சோர்ந்து வந்து சேருகையில் போர்க்களத்துக்குப் போய்வந்த மாதிரி உடம்பு கனத்தது.

ரமாவைப் பார்க்கத் தெம்பில்லாமல் அவன் உடைமாற்றிக் கொண்டு படுத்தான்.

காலையில் கண் விழித்ததும் ஆஸ்பத்திரிக்கு டெலிபோன் செய்தான்.

ராமசாமி இன்னும் அபாய நிலையில் இருந்தான். அவன் ஆயாசத்துடன் கண்களை மூடிக்கொண்டான்.

அன்றைய செய்தித்தாளுடன் ரமா உள்ளே நுழைந்தாள். தாளை டீப்பாயில் வைத்தபடி மெல்லிய குரலில் சொன்னாள்:

''நேத்து நஞ்சுண்ட ராவ் போன் பண்ணினார். தினமும் உங்களைப் பத்திப் பேப்பர்லே படிக்கிறாராம். இத்தனை மும்முரமான கொள்கையைப் பிரசாரம் செய்துவிட்டு அவசரமாகத் தயாரிக்க வேண்டிய தெலுங்குப் படத்துக்கு நீங்க கால் ஷீட் கொடுக்க மாட்டீங்கன்னு தாமாகவே தீர்மானம் செய்து வேறு ஒருத்தரை ஃபிக்ஸ் பண்ணிட்டாராம்.''

இன்றைக்குக் கோபப்படக் கூட அயர்வாக இருந்தது.

''சரி!''

''யாரைப் போட்டிருக்காங்க, தெரியுமா?''

''எனக்குத் தெரிய வேண்டிய அவசியம் இல்லே.''

''அப்ப சரி.''

அவள் கதவருகில் செல்லும்போது, ''யாரை?'' என்றான்.

''சந்திரகாந்த்!''

அவள் குரலில் எகத்தாளம் தொனித்ததுபோல் அவனுக்குத் தோன்றிற்று.

அவன் ஒரு மௌனக் கோபத்துடன் செய்தித்தாளைப் பிரித்தான்.

அரைப் பக்கத்தை அடைத்த மாதிரி அவனுடைய புகைப்படம் இருந்தது. ஜன சமுத்திரம் இருந்தது. அவன் பேசிய பேச்சும், அவனது பிராபல்யமும் அவனுக்காக. அவன் பேச்சுக்காக ஜனங்கள் கிளப்பிய எதிரொலியும் அதன் விளைவும்.

அவன் அதில் ஆழ்ந்து போனான். சந்திரகாந்தையும் அதிகப் பிரசங்கி ரமாவையும், செத்துக் கொண்டிருந்த ராமசாமியையும் நல்ல வேளையாகச் சில விநாடிகள் மறக்க முடிந்தது.

கலைமகள் 1989